

Kudarcaink

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jób 19:23-27; 23:8-12; Márk 4:35-41; 5:21-34; Lukács 24:13-27; Róma 5:3-5; 8:18, 28

„De nemcsak ezzel dicsekszünk, hanem a szenvedéseinkkel is, tudva, hogy a szenvedés állhatatosságot munkál, az állhatatosság pedig kipróbált-ságot, a kipróbáltság pedig reménységet. A reménység pedig nem szégyenít meg, mert Isten szeretete kitöltetett szívünkbe a nekünk adott Szentlélek által” (Róm 5:3-5, ÚRK).

Egyik este a nap éppen a horizont alá bukott, amikor egy lány hazafelé sétált, de szörnyű vihar közeledett. A lány megszorította a lépteit, hogy még a vihar tombolása előtt hazaérjen. Egy magányos esőcsepp az arcára esett, majd még egy, és csakhamar csuromvizes lett. Futásnak eredt, hazaérve feltépte az ajtót. Az apja sietett elé, vállára terített egy takarót, és megkérdezte:

– Láttalak az esőben. Miért álltál meg minden egyes villámcsapás alkalmával, hogy mosolyogva felnézz az égre?

– Megálltam és felnéztem – mondta ő –, mert Isten fotót készített rólam.

Hogyan reagálunk az életünkben lecsapó viharokra, amikor visszaesést érzékelünk a kapcsolatunkban Istennel? Lehajtjuk a fejünket, hogy az esőcseppek a hátunkat érijék, vagy felnézünk, tudva és bízva abban, hogy Isten velünk van, ezért felé fordítjuk az arcunkat?

A héten az élet nehézségeire adott lehetséges válaszreakciókra fogunk fókuszálni. Arról gondolkodunk, meggyengüléseink miként erősíthetnek inkább, nehogy visszaessünk a legfontosabb kapcsolatunkban.

AZ ÉLET VIHARAI

Jézus azzal töltötte a napját, hogy hatalmas tömegnek beszélt a Galileai-tenger partján. Szavai sokáig visszhangzanak az emberek elméjében, egészen az örökkévalóságig. Amint az este elérkezett, Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy „*Menjünk át a túlsó partra*” (Mk 4:35). Tudta, hogy jön a vihar, mégis azt mondta nekik, hogy induljanak el. Fontos dolgot akart a legközelebbi követőinek megtanítani az életről. Valószínűleg tudod, mi következett ezek után.

Olvasd el a történetet Mk 4:35-41 verseiben! A hit miféle leckéjét olvaso ki a történetből?

Gondolkodj el a következő pontokon!

1. Jézus aludt valamin, ami talán az egyetlen párnaszerű dolog lehetet a hajón. A halászhajókon egy helyen volt ilyen, a hajó hátuljában, amin a kormányos ült. Ő vezette a hajót a helyes irányba. Tehát úgy néz ki, Jézus volt a „vezető” helyén, de Ő elaludt a kormánykeréknél.

2. Nem minden tanítványnak volt újdonság a hajózás. Péter, János és Jakab tapasztalt halászok voltak. Jól ismerték a Galileai-tengert, és tudhatták, mit kell tenni vihar esetén.

3. Ez az egyetlen feljegyzés az evangéliumokban, ahol Jézus alszik. Éppen életük egyik legrosszabb viharában, amikor a tanítványok megrémültek, és azt gondolják, hogy meg fognak halni, Jézus alszik a hajó hátsó részében.

4. A tanítványok reakciója életük krízisére, hogy „Nem törödsz velünk?” Megkérdőjelezi Jézus jellemét és szeretetét. Nem pontosan ugyanezt teszünk mi is gyakran nehéz időkben?

A reménytelenség közepette, amikor igyekszünk megvédeni magunkat (mint a tanítványok tették), máskor pedig, amikor fájdalmat és veszteséget érzünk, elkezdjük megkérdőjelezni Isten szeretetét és törődését, kétségeink támadnak. Azt gondoljuk, hogy egy bizonyos módon kellene fellépnie az érdeünkben, a mi elképzelésünk szerint, ahogy saját emberi nézőpontunkból látjuk. Ám a mi esetünkben is úgy van ez, mint a tanítványokkal, hogy Isten az élet vihariban képes a legnagyobb csodáit láttatni velünk. Ő mindig hű marad, akkor is, amikor nem pontosan látjuk, mit tesz, ezért nem is értjük. Velünk van a viharainkban, lecsendesítheti azokat, amikor mi képtelenek vagyunk rá.

JÓL FELKÉSZÜLTEN

Képzeljük el a tolongó tömeget a Galileai-tenger partján! Kora reggel óta várják a visszatérő Jézust, és ahogy kilép a csónakból, szinte összepréselik, miközben követni igyekeznek Kapernaum felé haladva. Aztán egyszer csak megjelenik Jairus, a zsinagóga elöljárója, és kérlelni kezdi, hogy menjen vele és gyógyítsa meg a lányát. A tömegben ott egy asszony is, aki évek óta beteg. Minden pénzét orvosokra költötte, „és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett” (Mk 5:26). Hallott a nagyszerű galileai Emberről, és reménytelen szívvel, minden maradék erejét összeszedve elindult aznap reggel, hogy csatlakozzon a sokasághoz. A tömeg nyomása fojtogatta, ahogy centiről centire igyekezett közelebb jutni Jézushoz. Aztán egyszer csak a sok toladás és lökdösődés után meglátta Őt. Erőt vett magán: „Ha csak ruháját érintem is, meggyógyulok” (Mk 5:28, ÚRK).

Olvasd el Mk 5:21-34 verseit! Mi történt, és mi mit tanulhatunk a történetekből?

Az esemény rámutat Jézus törődésére és könyörületére azok iránt, akik betegek és magányosak, és akik általában elveszettek a sokaságban. Sokan nyomódtak Jézus oldalához aznap, amint a tömeg sodródott, de csak egy valaki nyújtotta ki a kezét felé, hogy megérintse és ezzel áldást nyerjen, áldást, amelyre kétségbeesetten szüksége volt. Azonban nem az érintés gyógyította meg, hanem a hite miatt kapott gyógyulást (Mk 5:34). „A Megváltó meg tudja különböztetni a tömeg szokványos, véletlen érintését a hit érintésétől” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1994, Advent Kiadó, 344. o.).

Jézus köntösében nem volt semmilyen kivételes erő, az inkább az asszony hitében, a döntésében rejlett, hogy megérinti Őt, és ezáltal gyógyulást nyer. Az a törékeny nő szenvedése és fájdalma közepette ágyban maradhatott volna aznap reggel, ahelyett hogy úgy dönt és abban reménykedik, hogy megkeresi Jézust a gyógyulás reményében. Nem volt neki elég, hogy távolról szemlélje, közelebb kellett kerülnie hozzá. Jézus arra hív minket is, hogy hasonlóan cselekedjünk ma. Azt mondja: „Jöjjetek éh hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és lelketek nyugalmat talál” (Mt 11:28-29, ÚRK).

Miként demonstrálja ennek a nagy szükségében lévő nőnek az esete Róm 5:3-5 üzenetét? Hogyan néz ki mindez a te életedben?

JÓB

Amikor az élet nehézségeire gondolunk a Bibliában, talán Jób az első, aki eszünkbe jut. Nemcsak a teljes vagyonát veszítette el (Jób 1:14-17), de a gyermekeit (Jób 1:18-19) és az egészségét is (Jób 2:7). Ezek után a felesége megpróbálta rávenni, hogy átkozza meg Istent és haljon meg (Jób 2:9). Egy idő után három barátja látogatta meg, hogy együtt üljenek vele. Annyira sokkolta őket Jób látványa, hogy hét egész napig csak szótlanul ültek (Jób 2:13). Aztán amikor végül meg tudtak szólalni, emberi módon próbáltak magyarázatot adni a Jóbot ért szerencsétlenségre, amivel akaraton kívül is növelték a pátriárka szenvedését. A három barát őt vádolta, mondván, hogy biztosan kell lennie valamilyen rejtett bűnének, amiből meg kell térnie (Jób 8., 11. és 15. fejezete). Még olyan kijelentést is tettek, hogy „*Ilyenek hát az álnok embernek hajlékai, és ilyen annak lakóhelye, aki nem tiszteli Istent*” (Jób 18:21).

Hogyan válaszolt ezekre Jób? Olvasd el Jób 19:23-27 és 23:8-12 verseit!

A tragikus események dacára, amelyek érték, annak ellenére, hogy semmit nem értett az egészszől, Jób mindvégig hű maradt. Kitartott. Nem vádolta Istent, nem átkozta meg. Inkább kijelentette, amikor Isten megátkozásával kísértették: „*Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek oda vissza. Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve*” (Jób 1:21)! Ugyanabban a csatában, annak közepén élünk mi is. Sátán fájdalommal, szenvedéssel, veszteséggel és nehézséggel gyötör minket, amely mind a tervének a része, hogy eltorzítsa bennünk a szerető Isten képét. Az ilyen nehézségekben két válaszlehetőségünk van: vádolni és megtagadni Istent, vagy ragaszkodni hozzá minden erőnkből. A csata hevesen dúl körülöttünk, mindig tartunk észben, hogy az örökkévalóság fényében a pillanatnyi problémáink, bár valóságosak, de ideiglenes próbáink csupán (2Kor 4:16-18). Annyi más dolog is része a nagy képnek azon kívül, amit itt és most látunk, és minden hívő életében az egyik nagy kihívás, hogy higgyen Istenben még az élet sötét óráiban is. Isten annyiféleképpen megjelentette nekünk szeretetének valóságát. Ragaszkodnunk kell a nagyon fontos igazsághoz – hogy Isten szeret –, még akkor is, amikor adott pillanatban nem érezzük azt!

Ha éppen nehéz élethelyzetben élsz, fuss Istenhez! Vedd a Bibliádat és egy jegyzetömböt, és menj ki a természetbe Istenhez! Másold le Róm 5:3-5 szakaszát, és gondolkodj az ige különféle üzenetein! Hidd el, hogy Isten szeretete, törődése a legbiztosabb és legstabilabb tényező az életedben!

AZ EMMAUSI ÚT

Érzelmi hullámvasútként élhette meg az elmúlt néhány hét történéseit a két tanítvány, amikor újra és újra visszagondoltak beszélgetéseikre és tapasztalataikra. A dicsőséges bevonulás Jeruzsálembe, a templom megtisztítása, a pászka a felső szobában, Jézus imája a Gecsemánéban, Júdás szörnyű árulása, a tárgyalás, a kigúnyolás, a megverés. Jézus megtépázott teste, amint függ a kereszten, majd az utolsó szavai, mielőtt kilehelte volna lelkét, amikor az ég is elsötétedett. A templomi kárpit kettészakadásának hangja, az igazak sírjainak megnyílása. Jézus testének óvatos levétele a keresztről, majd a sírba fektetése még a szombat kezdete előtt. Aztán az összezavarodottság érzése, a kiábrándulás, a kérdések a tanítványok fejében. Hogyan tévedhettek ekkorát? Jézus követői csalódtak és elbizonytalanodtak, teljesen összezavarodtak. Életük legnagyobb sokkja érte őket. Amit nem láttak, hogy mindez mégis pusztán egy pillanat volt minden idők legnagyobb történetében. Amint ketten közülük Emmaus felé haladtak, Jézus megjelent mellettük és csatlakozott hozzájuk.

Olvasd el, miről beszélgettek Lk 24:13-27 versében, majd gondold végig mindkét látásmódból a történetet: a követőkéből és Jézuséból!

Egyszer csak megnyílt a szemük, a két tanítvány pedig rohant Jeruzsálembe, hogy elmondja mindazt, ami velük történt az úton (Lk 24:33-35). Amint Jézus megjelent, megállt közepen. Mindannyian megrémültek. Figyeld meg Jézus hozzájuk intézett kérdését: „*Miért ijedtek meg, és miért támad kétség szívetekben*” (Lk 24:38, ÚRK)? Jézus ugyanezt kérdezi ma is tőlünk. Mert túl gyakran elfelejtjük, hogy Jézus ma is mellettünk jár a nehézségeinkben. Túl sokszor nem ismerjük fel Őt eközben. Gyakran megfélekedünk arról, hogy a történet még nem ér véget, jóval több van még hátra. A nehézségek között gyakran támadnak kétségeink, elfelejtjük, hogy Jézus biztonságos karjában tart minket. És nagyon sokszor hisszük azt, hogy mi jobban tudjuk, mi történik az életünkben, mint Jézus (Lk 24:18).

A Szentírás kiváló tanácsokat ad arról, miként reagálhatunk keresztényként életünk kihívásaira és nehézségeire. Szánj időt a következő igérszék átgondolására: Róm 8:28; 2Kor 12:9-10; Fil 4:4-13; Jak 1:2- 4, 12! Ennek részeként írd le a három kulcsüzenetet, amit ezekből el tudsz mondani valakinek, aki jelenleg nehézségek között él, emlékezve 2Kor 1:4 tanítására!

LÁSD JÉZUST

Vágytál már rá valaha, amikor kiábrándult voltál, hogy láthasd Jézust? Helyettesítsd be magad a következő látomásba! „Úgy tűnt, teljes kétségbeesésben ülök, arcomat a kezembe temetve. Így elmélkedtem: Ha Jézus most a földön lenne, elmennék hozzá, a lába elé borulnék, és elmondanám neki minden szenvedésemet. Nem fordulna el tőlem, hanem irgalommal lenne irántam, én pedig mindenkor szeretném és szolgálnám Őt. Ekkor hirtelen kinyílt az ajtó, és belépett egy gyönyörű alakú, ragyogó tekintetű személy. Résztvétel nézett rám, majd így szólt: »Szeretnéd látni Jézust? Itt van, és megláthatod, ha valóban szeretnéd. Vedd mindenedet, amid van, és kövess engem!« Ezt kimondhatatlan örömmel hallottam, és boldogan gyűjtöttem össze minden apró dolgomat, értékes kincsemet, majd követtem a vezetőmet. Egy meredek és látszólag törekeny lépcsőhöz vezetett. Amint megkezdtem a lépcsőfokok megmászását, óva intett, hogy csak felfelé nézzek, nehogy megsédüljek és leessek. Sokan leestek azok közül, akik szintén felfelé haladtak a meredek emelkedőn, még mielőtt felértek volna. Végül elértük a lépcső tetejét, és megálltunk az ajtó előtt. Itt vezetőm azt tanácsolta, hogy hagyjak ott mindent, amit magammal hoztam. Örömmel letettem mindent. Kinyitotta az ajtót, és hívott, hogy lépjek be. Egy pillanattal később Jézus előtt álltam. Nem lehetett összetéveszteni mással gyönyörű tekintetét. Ilyen ragyogó jóságot és fenséget sugárzó arckifejezés senki másé nem lehetett. Amikor tekintete megnyugodott rajtam, azonnal tudtam, hogy ismeri életem minden körülményét, minden belső gondolatomat és érzésemet. Igyekeztem eltakarni az arcomat, mert úgy éreztem, hogy nem bírom elviselni vizsgáló pillantását, de Ő mosolyogva közelebb lépett, kezét a fejemre tette, majd így szólt: »Ne félj!« Édes hangja szívemet olyan boldogsággal töltötte el, amit korábban még soha nem éreztem. Annyira örültem, hogy elakadt a szavam, de a kimondhatatlan boldogságtól lenyűgözve arcra borultam lába előtt. Amíg tehetetlenül ott feküdtem, a szemem előtt a szépség és dicsőség jelenetei tárultak fel, és úgy éreztem, elértem a menny biztonságát és békéjét. Végül visszatért az erőm, és felkeltem. Jézus szerető tekintete továbbra is rajtam pihent, mosolya lelkemet örömmel töltötte be. Jelenléte szent tiszteletre és kimondhatatlan szeretetre indított... Ez az álom reményt... és hitet adott... Az Istenben való bizalom szépsége és egyszerűsége kezdett világossá válni elvakult lelkem előtt” (Ellen G. White: *Early Writings*. 79-81. o.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Akkor kell legjobban ragaszkodni Jézushoz, amikor kihívásokkal nézünk szembe. A negyedév minden témája abban igyekszik megerősíteni minket, hogy megújuló és erős kapcsolatunk legyen Istennel. Amikor nehézséggel nézel szembe, pl. egészségügyi problémákkal, anyagi gondokkal, házassági válsággal, egy hozzád közelálló személy halálával, vagy más terhek fosztanak meg az örömtől, gondolkodj el a következő kérdéseken, azután válaszolj rájuk annak alapján, amit a negyedévben idáig tanultál!

BESZÉLJGESSÜNK RÓLA!

1. Hogy rajzolják át az Istenről alkotott képet azok a nehézségek, amelyekkel most küzdesz vagy a múltban küzdöttél? Ezek ellenére miként láthatod mégis tisztábban Isten igazi jellemét?
2. Mikor imádkoztál utoljára azért, hogy hangosabban halljad Isten hangját az életedben, mint az ellenségét? Ne feledd, a tolvaj (Sátán) azért jön, hogy meglopjon, megöljön, tönkre tegyen, de Isten bőséges életet akar adni (Jn 10:10).
3. Mindig Isten Igéjében alapozod meg a napjaidat? Kérd Istent, hogy újra keltse életre benned az első szeretetet, amint áthaladsz a nehéz időkön!
4. Mikor fordultál utoljára imában Istenhez mint Vigasztalódhoz, Tanácsolódhoz, bízva abban, hogy Ő megtartja az ígéreteit, sosem hagy magadra (Zsid 13:5)?
5. Ha gyenge a hited, imádkozz: „*Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitelenségemben*” (Mk 9:24, ÚRK)! Vedd magad körül olyan emberekkel, akik erősítenek, nem gyengítenek!
6. A világ nem fog mindig törődni a gyengékkel, kivetettekkel, sérültekkel és megtörtékkel. Isten üzenete – „*az én erőm erőtlenség által végeztetik el*” (2Kor 12:9) – olyan üzenet, amely képes gyökeresen átformálni emberek életét. Gondold át, kit erősíthetnél ezzel az üzenettel ma!

ÖSSZEFOGLALÁS: Továbbra is fájdalommal, szenvedéssel teli, bűnös világban élünk, és életünk egyik-másik pontján mindannyian nehézségekkel nézünk szembe, olyan dolgokkal, amelyek azt okozhatják, hogy megkérdőjelezzük Isten szeretetét. Amikor arra gondolunk, hogy a Bibliában szereplő különböző emberek hogyan reagáltak életük nehézségeire, bátorságot nyerünk, és amit hasonló időkben mi teszünk, az erősítheti a kapcsolatunkat Istennel, aki nem változik (Mal 3:6), akinek a szeretete állandó.

JÁMBOR-SZABÓ ÉVA:

SEMMIM SINCS

Semmim sincs, Benned létezem.
Átviszel ezen a bús tengeren
Kezdő és záró napomnak tudója,
égi mezőknek örök pásztora.

Ki vagyok én, hogy Te szeretsz?
Ki vagyok, hogy Te vezetsz?
Ki vagyok, hogy imám mosolyra fakaszt?
Ki vagyok, hogy mindig ugyanaz maradsz?

Öröktől ugyanaz. Az én kísérőm, társam.
Öröktől ugyanaz, Istenem, vágyam.
Semmim sincs, Benned lélegzem,
hazafelé vezetsz Istenem.